

Sygn. akt III CSK 225/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...]

z wniosku A. Ż.

przy uczestnictwie J. Ż. i M. Ż.-J.

o uchylenie ubezwłasnowolnienia częściowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestników o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie o uchylenie ubezwłasnowolnienia częściowego.

Wnioskodawca, wnosząc skargę kasacyjną, wskazał na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r. nie publ.).

W sprawie nie doszło do rażącego, oczywistego naruszenia art. 559 § 1 k.p.c. w związku z art. 16 § 1 k.c., a zarzuty sformułowane w podstawach skargi, a także okoliczności podniesione we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania są jaskrawym przykładem próby podważenia ustaleń przy wykorzystaniu zarzutu, że skarga jest „oczywiście uzasadniona”. Tymczasem kwestionowanie ustaleń oraz oceny dowodów jest w postępowaniu kasacyjnym – zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. – niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), oddalając żądanie uczestników zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż brak podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c.

[aw]